

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL A. B. IR BANKO LUMINOR BANK AS GINČO NAGRINĖJIMO**

2019 m. balandžio 3 d. Nr. 242-140
Vilnius

Lietuvos bankas gavo A. B. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo pareiškėjas prašė išnagrinėti tarp jo ir banko *Luminor bank AS*, veikiančio per Lietuvos skyrių, (buvęs *Nordea Bank AB*) (toliau – bankas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2006 m. gegužės 5 d. pareiškėjas ir bankas sudarė būsto kredito sutartį Nr. (*duomenys neskelbtini*), pagal kurią pareiškėjui buvo suteiktas kreditas butui su rūsiu, esančio adresu: (*duomenys neskelbtini*), pirkti (toliau – kredito sutartis). Šios sutarties pagrindu pareiškėjui bankas suteikė 170 000 Lt kreditą, o pareiškėjas įsipareigojo vykdyti visus kredito sutartyje nustatytus įsipareigojimus.

2006 m. gegužės 5 d. bankas su (*duomenys neskelbtini*), (toliau – Laiduotoja) sudarė laidavimo sutartį, pagal kurią Laiduotoja įsipareigojo solidariai atsakyti už visišką ir tinkamą pareiškėjo prievolių pagal kredito sutartį vykdymą.

Pareiškėjas nuo 2014 m. pradėjo vėluoti mokėti įmokas, nuo 2018 m. vėlavimo dienų skaičius kai kurių eilinių įmokų jau buvo didesnis nei 100 dienų, o nuo 2018 m. balandžio 4 d. pareiškėjas visai nustojo mokėti eilines įmokas. Atsižvelgdamas į susidariusį įsiskolinimą, bankas 2018 m. rugpjūčio 8 d. pareiškėjui registruotu paštu išsiuntė Reikalavimą mokėti skolą Nr. (*duomenys neskelbtini*), kuriame nurodė, kad, jeigu įsiskolinimas (667,48 Eur) iki 2018 m. rugsėjo 11 d. nebus sumokėtas, bankas priims sprendimą dėl vienašališko sutarties nutraukimo. Analogiška informacija buvo išsiųsta 2018 m. rugpjūčio 8 d. atskiru raštu Nr. (*duomenys neskelbtini*), kuris buvo įteiktas Laiduotojai.

Kadangi pareiškėjas ir toliau nemokėjo įmokų, bankas pareiškėjui 2018 m. rugsėjo 13 d. registruotu paštu išsiuntė 2018 m. rugsėjo 12 d. pranešimą apie vienašalį sutarties nutraukimą Nr. (*duomenys neskelbtini*), kuriuo informavo, kad, jeigu pareiškėjas neįvykdys visų sutartinių įsipareigojimų (1 005,02 Eur skola), bankas nuo 2018 m. spalio 16 d. vienašališkai nutrauks sutartį. Analogiškas pranešimas buvo išsiųstas ir Laiduotojai. Atsižvelgiant į tai, kad įsiskolinimas iki 2018 m. spalio 16 d. nebuvo padengtas, bankas nutraukė kredito sutartį ir pradėjo skolos išieškojimo procesą.

Kreipimesi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo pareiškėjas nurodė nesutinkantis su sutarties nutraukimu. Pareiškėjas pripažįsta nuo 2015 m. turėjęs finansinių sunkumų, todėl ne kartą vėlavęs mokėti įmokas pagal kredito sutartį, tačiau dėl vėlavimų visuomet telefonu susisiekdavo banko asmeninis vadybininkas ir įmokas pareiškėjas sumokėdavo. Pareiškėjas teigia, kad kredito sutartyje yra nurodytas jo tėvų adresas, kuriuo 2017–2018 metais jokių laiškų iš banko nebuvo gauta. Pareiškėjo gyvenamosios vietos adresu taip pat jokių laiškų nebuvo gauta. Pareiškėjo teigimu, per visą kredito sutarties galiojimo laikotarpį tik Laiduotoja buvo gavusi vieną registruotą laišką (2018 m. rugsėjo 12 d. pranešimą), kuriuo buvo informuota, kad kredito sutartis yra nutraukta. Pareiškėjas tvirtina el. bankininkystės sistemoje nurodęs, kad korespondenciją pageidauja gauti elektroniniu paštu, tačiau šiuo būdu informacijos apie vėluojančias įmokas taip pat nebuvo gauta.

Pareiškėjas nurodė, kad 2018 m. lapkričio 7 d. su juo susisiekė įmonės, kuri yra Laiduotoja, direktorė (ji yra pareiškėjo teta) ir informavo apie laišką, kurį gavo tą pačią dieną ir kuriame nurodyta, kad yra nutraukta kredito sutartis. Pareiškėjas teigia tą pačią dieną susisiekęs su banku ir bandęs išsiaiškinti, ar galima pakeisti susidariusią padėtį, tačiau bankas

nurodė, kad nieko negalima pakeisti. Po kelių dienų pareiškėjas bankui pervedė 1 500 Eur ir padengė visą įsiskolinimą, tačiau bankas savo pozicijos nepakeitė ir perdavė skolą išieškoti. Atsižvelgdamas į tai, pareiškėjas prašo, kad bankas atkurtų jo kredito sutartį ir leistų toliau vykdyti įsipareigojimus pagal kredito sutartyje nustatytą mokėjimo grafiką.

Atsiliepime į pareiškėjo kreipimąsi bankas nurodė nesutinkantis su pareiškėjo reikalavimais ir prašo juos atmesti. Banko teigimu, pareiškėjas ilgą laikotarpį sistemingai nemokėjo įmokų pagal kredito sutartyje nustatytą mokėjimo grafiką, nebendradarbiavo, nepašalino pažeidimų per banko nustatytus papildomus terminus. Bankas teigė, kad pareiškėjas jau nuo 2014 m. laiku neatlieka mokėjimų pagal kredito sutartį, o 2018 m. balandžio mėnesį iš viso nustojo jas mokėti. Kadangi pareiškėjas pažeidimus vis tęsė ir pažeidimai nebuvo pašalinti, bankas nuo 2018 m. spalio 16 d. vienašališkai nutraukė kredito sutartį. Bankas mano tinkamai laikęsis Lietuvos Respublikos su nekilnojamuoju turtu susijusio kredito įstatymo (toliau – SNTSKI) 21 ir 23 straipsniuose numatytų reikalavimų: – raštu siuntė pranešimus apie susidariusį įsiskolinimą, suteikė protingą terminą jiems įvykdyti ir pan. Bankas nurodo, kad pirmąjį pranešimą siuntė pareiškėjo gyvenamosios vietos adresu, o antrą pranešimą siuntė visais bankui žinomais pareiškėjo adresais registruotu paštu su įteikimu, tačiau visi laišakai sugrįžo su žyma „neatsiėmė pašte per siuntos saugojimo terminą“. Bankas atkreipė dėmesį, kad sutarties šalys privalo bendradarbiauti ir savo teises įgyvendinti sąžiningai, todėl negali būti pateisinamas sutarties šalies elgesys, kai ši vengia priimti sutarta tvarka siunčiamą pranešimą.

Taip pat bankas pažymi, kad pareiškėjas, žinodamas, kad jau kurį laiką netinkamai vykdo įsipareigojimus pagal kredito sutartį ir kad nuo 2018 m. balandžio mėn. iš viso jų nebevykdo, nė karto per 7 mėnesius nesikreipė į banką, neinformavo apie gebėjimą toliau vykdyti įsipareigojimus ir neatsiėmė banko siunčiamų pranešimų. Banko teigimu, tai patvirtina, kad pareiškėjas nesilaikė SNTSKI 21 straipsnio 3 dalyje nustatytų pareigų bendradarbiauti ir kooperotis su banku. Bankas mano dėjęs visas pastangas suteikti pareiškėjui šansą atkurti mokumą, tačiau pareiškėjas vis tiek netinkamai vykdė kredito sutartimi prisiimtus įsipareigojimus. Kadangi bankas mano laikęsis visų teisės aktų reikalavimų, todėl prašo atmesti pareiškėjo reikalavimą.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Atsižvelgiant į ginčo šalių paaiškinimus ir pateiktus įrodymus, darytina išvada, kad ginčas kilo dėl tarp šalių sudarytos kredito sutarties nutraukimo.

Atsižvelgiant į nagrinėjamo ginčo pobūdį ir pareiškėjo bankui keliamą reikalavimą, pažymėtina, kad, pagal Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – CK) 6.4 straipsnį, kreditorius ir skolininkas privalo elgtis sąžiningai, protingai ir teisingai tiek prievolės atsiradimo ir egzistavimo, tiek ir jos vykdymo ar pasibaigimo metu. CK 6.38 straipsnyje įtvirtinti šie prievolių vykdymo principai: 1) prievolės turi būti vykdomos sąžiningai, tinkamai bei nustatytais terminais pagal įstatymų ar sutarties nurodymus, o kai tokių nurodymų nėra, – vadovaujantis protingumo kriterijais; 2) jeigu vienai iš šalių prievolės vykdymas kartu yra ir profesinė veikla, ši šalis turi vykdyti prievolę taip pat pagal tai profesinei veiklai taikomus reikalavimus; 3) kiekviena šalis turi atlikti savo pareigas kuo ekonomiškiau ir vykdydama prievolę bendradarbiauti su kita šalimi (šalių pareiga kooperotis). Analogiškai reikalavimai nustatyti ir dėl sutarčių vykdymo. Pavyzdžiui, pagal CK 6.158 straipsnio 1 dalį, kiekviena sutarties šalis, turėdama sutartinių santykių, privalo elgtis sąžiningai.

Pažymėtina, kad SNTSKI, reglamentuojantis su nekilnojamuoju turtu susijusio kredito teikimo sąlygas, įsigaliojo 2017 m. liepos 1 d. SNTSKI 58 straipsnio 5 dalyje yra nustatyta, kad šio įstatymo 14 straipsnis, 16 straipsnio 6 dalis, 17, 20, 21, 22 ir 23 straipsniai taikomi kredito sutartims, sudarytoms iki šio įstatymo įsigaliojimo dienos. Taip pat, jeigu keičiamos esminės iki šio įstatymo įsigaliojimo dienos sudarytos kredito sutarties sąlygos, pakeistai kredito sutarčiai taikomos šio įstatymo nuostatos.

SNTSKI 21 straipsnio 1 dalyje yra nustatyta, kad, nustatęs, jog kredito gavėjas pagal kredito sutartį nevykdo įsipareigojimų arba netinkamai juos vykdo, kredito davėjas raštu

popieriuje ar kitoje patvariojoje laikmenoje pateikia kredito gavėjui šią informaciją: 1) kokie įsipareigojimai nėra vykdomi arba netinkamai vykdomi, nurodydamas pradelstų kredito įmokų (jų dalies) ir mokėtinų netesybų dydžius, taip pat tikslią likusią gražinti kredito sumą; 2) protingą terminą nevykdomiems arba netinkamai vykdomiems įsipareigojimams įvykdyti. To paties straipsnio 2 dalyje yra reglamentuota, kad kai kredito gavėjas nėra pajėgus vykdyti įsipareigojimų pagal kredito sutartį, kredito davėjas turi elgtis sąžiningai, teisingai ir profesionaliai, bendradarbiauti su kredito gavėju. Kredito davėjas, įvertinęs turimus duomenis apie kredito gavėją, kredito gavėjo prašymu turi pasiūlyti galimus kredito gavėjo įsipareigojimų pagal kredito sutartį tolesnio vykdymo būdus ir (arba) priemones. SNTSKĮ 23 straipsnio 3 dalyje taip pat yra nustatyta, kad kredito gavėjas, pagal kredito sutartį nevykdantis įsipareigojimų ar netinkamai juos vykdamas, privalo bendradarbiauti su kredito davėju.

SNTSKĮ 23 straipsnio 1 dalyje yra įtvirtinta, kad kredito davėjas ir paskolos davėjas turi teisę vienašališkai nutraukti kredito sutartį arba pareikalauti gražinti visą kreditą nepasibaigus kredito sutarties galiojimo laikotarpiui tik esant esminiam kredito sutarties pažeidimui, įskaitant šio straipsnio 3 dalyje nurodytą atvejį. Prieš nutraukdami kredito sutartį arba pareikalaudami gražinti visą kreditą nepasibaigus kredito sutarties galiojimo laikotarpiui nenutraukiant kredito sutarties, kredito davėjas ir paskolos davėjas turi išnaudoti objektyviai įmanomas galimybes ir priemones, įskaitant nurodytas šio įstatymo 21 straipsnyje, kad būtų vykdomi kredito sutartyje nustatyti įsipareigojimai. To paties straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad iki kredito sutarties nutraukimo ar pareikalavimo gražinti visą kreditą nepasibaigus kredito sutarties galiojimo laikotarpiui nenutraukiant kredito sutarties kredito davėjas ir paskolos davėjas privalo ne mažiau kaip du kartus raštu registruota pašto siunta ar kitu kredito sutartyje nurodytu būdu informuoti kredito gavėją apie nevykdomus įsipareigojimus pagal kredito sutartį, pateikdamas šio įstatymo 21 straipsnio 1 dalyje nurodytą informaciją. Pareiga įrodyti, kad tokia informacija buvo pateikta kredito gavėjui, tenka kredito davėjui ir paskolos davėjui. SNTSKĮ 23 straipsnio 3 dalyje reglamentuota, kad ilgesnis kaip 90 dienų įsipareigojimų pagal kredito sutartį nevykdymas ar netinkamas vykdymas gali būti laikomas esminiu kredito sutarties pažeidimu, nebent kredito sutarties šalys susitaria dėl ilgesnio laikotarpio. Nustatę, kad kredito gavėjas nevykdo ar netinkamai vykdo įsipareigojimus pagal kredito sutartį ilgiau kaip 90 dienų, kredito davėjas ir (arba) paskolos davėjas turi apie tai raštu popieriuje ar kitoje patvariojoje laikmenoje informuoti kredito gavėją ir nustatyti ne trumpesnę kaip 30 dienų papildomą terminą įsipareigojimams įvykdyti. Vienašališkai nutraukti kredito sutartį kredito davėjas ir paskolos davėjas gali tik kai yra visos šios sąlygos: 1) kredito gavėjas raštu popieriuje ar kitoje patvariojoje laikmenoje ne mažiau kaip du kartus buvo informuotas apie įsipareigojimų pagal kredito sutartį nevykdymą ar netinkamą vykdymą šio straipsnio 2 dalyje nustatyta tvarka; 2) kredito gavėjas įsipareigojimų pagal kredito sutartį nevykdo ar netinkamai juos vykdo ilgiau kaip 90 dienų arba kredito sutarties šalių sutartą ilgesnį laikotarpį; 3) kredito gavėjas įsipareigojimų pagal kredito sutartį neįvykdo ar netinkamai juos įvykdo per šioje dalyje nustatyta papildomą terminą; 4) buvo išnaudotos visos objektyviai įmanomos galimybės užtikrinti, kad būtų vykdomi kredito sutartyje nustatyti įsipareigojimai.

Pažymėtina, kad SNTSKĮ nuostatomis užtikrinama kredito gavėjo apsauga net ir tada, kai šis pažeidžia kredito sutarties sąlygas, t. y. vėluoja mokėti įmokas, ir užkertamas kelias kredito davėjui piktnaudžiauti šia teise, nes tik esant pirmiau minėtose SNTSKĮ nuostatose nurodytoms visoms sąlygoms kredito davėjas turi teisę nutraukti kredito sutartį. SNTSKĮ kredito davėjui suteikia teisę nutraukti kredito sutartį, nustato tokio veiksmo ribojimus, tačiau nesukuria jam prievolės esant nurodytoms sąlygoms kredito sutartį nutraukti.

2018 m. rugsėjo 17 d. Lietuvos banko Priežiūros tarnybos direktoriaus sprendimu Nr. 241-207 patvirtintų Įsiskolinimų, susidariusių kredito gavėjams nevykdant finansinių įsipareigojimų pagal kredito sutartis, valdymo gairių (toliau – Gairės) 19.1 papunktyje taip pat nurodyta, kad SNTSKĮ yra nustatyta kredito davėjo pareiga dėti reikiamas pastangas tam, kad kredito sutartis nebūtų nutraukta, jei tai objektyviai įmanoma (SNTSKĮ 23 straipsnio 1 dalis). Prieš nutraukdamas kredito sutartį ar pareikalaudamas prieš terminą sugražinti visą kreditą nenutraukiant kredito sutarties, kredito davėjas turėtų išnaudoti visas objektyviai įmanomas galimybes ir tinkamas priemones išsaugoti kredito sutartį, o teise vienašališkai nutraukti kredito sutartį ar teise pareikalauti sugražinti visą kreditą prieš terminą nenutraukiant kredito sutarties pasinaudoti tik kaip kraštutine priemone.

Iš ginčo šalių Lietuvos bankui pateiktų dokumentų ir informacijos nustatyta, kad

pareiškėjas nevykdė įsipareigojimų, kuriuos prisiėmė pagal tarp šalių pasirašytą kredito sutartį, todėl nuo 2018 m. balandžio 9 d. susidarė skolinis įsipareigojimas. Iš byloje esančių duomenų matyti, kad pareiškėjas įsipareigojimų pagal kredito sutartį nevykdė ilgiau kaip 90 dienų, todėl 2018 m. rugpjūčio 8 d. pareiškėjui buvo susidariusi 667,48 Eur skola. Įvertinęs susiklosčiusią padėtį, bankas 2018 m. rugpjūčio 8 d. pareiškėjui registruotu paštu adresu: (*duomenys neskelbtini*), išsiuntė Reikalavimą mokėti skolą Nr. (*duomenys neskelbtini*), kuriame nurodė, kad nesumokėjus įsiskolinimo iki 2018 m. rugsėjo 11 d. bankas priims sprendimą dėl vienašališko sutarties nutraukimo. Pažymėtina, kad, nors pareiškėjas teigia tokio laiško negavęs ir apie jį nežinojęs, tačiau Lietuvos bankui pateikti dokumentai patvirtina, kad šis laiškas buvo siųstas pareiškėjo nekilnojamo turto, dėl kurio pirkimo buvo sudaryta kredito sutartis, adresu. Taip pat atkreiptinas dėmesys, kad pareiškėjas kreipimesi į Lietuvos banką nurodė, kad šiuo adresu yra jo gyvenamoji vieta, tačiau Lietuvos bankui pateikti duomenys patvirtina, kad laiškas nebuvo atsiimtas ir grįžo su žyma „neatsiėmė pašte per siuntos saugojimo terminą“. Pažymėtina, kad analogiška informacija registruotu paštu su įteikimu buvo išsiųsta Laiduotojai ir Lietuvos bankui pateiktas įteikimo pranešimas patvirtina, kad minėta siunta buvo įteikta.

2018 m. rugsėjo 12 d. bankas registruotu paštu dviem bankui žinomais pareiškėjo adresais išsiuntė Pranešimą apie vienašalį sutarties nutraukimą Nr. (*duomenys neskelbtini*), kuriuo bankas reikalavo iki 2018 m. spalio 16 d. sumokėti visą skolą (1 005,02 Eur) ir kitas mokėtinas sumas, ir nurodė, kad iki minėto termino nepadengus visų įsiskolinimų bus nutraukta kredito sutartis ir pradėtas išieškojimas. Lietuvos bankui pateikti duomenys patvirtina, kad šis laiškas buvo siųstas tiek pareiškėjo gyvenamosios vietos adresu, tiek kredito sutartyje nurodytu adresu, tačiau taip pat grįžo su žyma „neatsiėmė pašte per siuntos saugojimo terminą“. Laiduotojai šis pakartotinis pranešimas taip pat buvo įteiktas.

Vertinant pareiškėjo teiginius, kad jis nebuvo informuotas apie ketinimus nutraukti kredito sutartį, pažymėtina, kad kredito sutartyje šalys yra susitarę, kad „registruotu paštu siunčiamas raštiškas šalies pranešimas yra laikomas gautu kitos šalies vėliausiai 5 (penktą) kalendorinę dieną nuo jo išsiuntimo dienos, jeigu toks pranešimas buvo išsiųstas paskutiniu šalies pateiktu adresu. Šalis negali reikšti pretenzijų, kad ji negavo pranešimų ar kad kitos šalies veiksmai neatitinka šios sutarties sąlygų, jei pranešimas buvo išsiųstas paskutiniu šalies pateiktu adresu.“ Tai reiškia, kad, pagal šalių susitarimą, pranešimo gavimas nėra siejamas su jo įteikimu, jei jis yra siunčiamas paskutiniu bankui žinomu vartotojo adresu.

Sutarties šalys privalo bendradarbiauti (CK 6.200 straipsnio 2 dalis) ir savo teises įgyvendinti sąžiningai (CK 6.158 straipsnio 1 dalis, 6.200 straipsnio 1 dalis). Dėl to negali būti pateisinamas sutarties šalies elgesys, kai šalis vengia priimti sutarta tvarka siunčiamą pranešimą, nepranešusi pakeičia gyvenamąją vietą, neinformavusi kitos šalies ilgam laikui išvyksta ir pan. CK konkretizuota šalių sąžiningumo ir bendradarbiavimo pareigą nustatant, kad fizinis asmuo privalo raštu pranešti kreditoriams apie savo gyvenamosios vietos pasikeitimą. Jeigu asmuo šios pareigos neįvykdo, kreditoriai turi teisę siųsti pranešimus bei atlikti kitus veiksmus paskutinėje jiems žinomoje asmens gyvenamojoje vietoje (CK 2.17 straipsnio 3 dalis). Atsižvelgiant į tai, CK įtvirtinta prezumpcija, nustatanti, kad pranešimas tapo žinomas adresatui tuo momentu, kai jis pasiekė adresato gyvenamąją ar verslo vietą (buveinę), išskyrus atvejus, kai adresatas įrodo, kad ne dėl jo ar ne dėl jo darbuotojų kaltės jam nebuvo įmanoma gauti tokį pranešimą (CK 6.166 straipsnis) (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus 2009 m. birželio 18 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-241/2009). Gairių 14.2 papunktyje taip pat įtvirtinta, kad tuo atveju, kai kredito davėjas kredito gavėją informuoja raštu, taikomos CK 6.166 straipsnio nuostatos, kiek jos neprieštarauja SNTSKI. Šiame kontekste pažymėtina, kad bankas nurodė, kad pranešimai pareiškėjui buvo siųsti paskutiniu žinomu adresu, o pareiškėjas kreipimesi į Lietuvos banką tą patį adresą nurodė kaip nuolatinę savo gyvenamąją vietą. Taip pat pažymėtina, kad Lietuvos bankui nebuvo pateikta duomenų, kad pareiškėjas bankui būtų pateikęs kitą adresą su kredito sutartimi susijusiai korespondencijai gauti, todėl laikytina, kad bankas pagrįstai siuntė pranešimus pareiškėjo gyvenamosios vietos adresu, o vien dėl tos priežasties, kad pareiškėjas jo gyvenamosios vietos adresu siųstų laiškų neatsiėmė, nėra pagrindo teigti, kad bankas nevykdė SNTSKI 23 straipsnio 2 ir 3 dalyse nustatytos pareigos ne mažiau kaip du kartus raštu registruota pašto siunta ar kitu kredito sutartyje nurodytu būdu informuoti kredito gavėją apie nevykdomus įsipareigojimus pagal kredito sutartį.

Papildomai pažymėtina, kad minėtos SNTSKI 23 straipsnio 2 ir 3 dalyse įtvirtintos nuostatos įsakmiai nurodo kredito gavėją informuoti registruotu pranešimu, todėl darytina

išvada, kad pareiškėjo prašymas siusti informaciją elektroniniu paštu (nors nėra pateikta duomenų, kad toks buvo) šiuo atveju negalėjo būti įgyvendintas.

Lietuvos banko vertinimu, atsižvelgiant į abiejų šalių pateiktus įrodymus, matyti, kad nagrinėjamu atveju bankas nepažeidė minėtuose teisės aktuose ir Gairėse išdėstytų reikalavimų. Bankas prieš nutraukdamas kredito sutartį pareiškėją du kartus raštu informavo apie nevykdomus finansinius įsipareigojimus, nurodydamas tikslų susidariusio įsiskolinimo dydį, ir nustatė pareiškėjui protingą terminą, ne trumpesnį nei 30 kalendorinių dienų, pradelstiems finansiniams įsipareigojimams įvykdyti. Be to, svarbu yra ir tai, kad pareiškėjas savo įsipareigojimų pagal tarp šalių pasirašytą kredito sutartį nevykdė daugiau nei 210 dienų ir tai žinodamas neatsiėmė banko siųstų pranešimų ir pats nesikreipė į banką, taigi, nevykdė SNTSKĮ 21 straipsnio 3 dalyje numatyto reikalavimo bendradarbiauti su banku. Iš Lietuvos bankui pateiktų paaiškinimų ir įrodymų matyti, kad bankas įvertino susiklosčiusią padėtį, išnaudojo visas objektyvias galimybes užtikrinti, kad būtų vykdomi kredito sutartyje nustatyti įsipareigojimai, todėl nėra pagrindo teigti, kad banko ir pareiškėjo sudaryta kredito sutartis buvo nutraukta pažeidžiant teisės aktų ar kredito sutarties reikalavimus.

Atsižvelgiant į tai konstatuotina, kad kreipimesi nurodytas pareiškėjo reikalavimas pripažinti kredito sutarties nutraukimą neteisėtu yra nepagrįstas, todėl atmestinas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo A. B. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Reguliuojamos rinkos priežiūros skyriaus
viršininkas, pavaduojantis Finansinių paslaugų
ir rinkų priežiūros departamento direktorių

Vaidas Cibas